

Ministerul Finanțelor Publice

Agenția Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. 122

din 08.12.2011

privind soluționarea contestației formulată de

.....,

din, str., nr., județul Suceava,

CUI,

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr.....din 21.11.2011

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală prin adresa nr. /18.11.2011, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr.21.11.2011 cu privire la contestația formulată de, CUI, din, str., nr., județul Suceava.

....., contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.07.10.2011, înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr. /10.10.2011, privind **suma totală delei, reprezentând:**

-lei TVA;
- lei accesorii aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală07.10.2011, înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr. /10.10.2011, privind suma totală delei, reprezentând:

-lei TVA;
- accesorii aferente TVA.

În contestația formulată, petenta solicită anularea sumei delei, reprezentând TVA și a sumei de lei reprezentând accesorii aferente TVA calculate de organele de inspecție fiscală.

Societatea afirmă că în mod greșit controlul a constatat că s-a dedus fără temei legal suma delei, reprezentând TVA suplimentar, care se compune din:

-lei – TVA dedus de pe facturile emise de
- – TVA dedus de pe facturile emise de

Petenta precizează că a evidențiat în contabilitate facturile primite de la furnizori, orice abatere sau neregulă privind modul de întocmire a acestora fiind în sarcina emitentului.

Contestatoarea susține că relațiile comerciale se bazează pe buna credință și prezumția de legalitate a tuturor actelor aflate în circuitul comercial și fiscal.

De asemenea, societatea precizează că a respectat prevederile legale în materie fiscală prin prisma actelor puse la dispoziție de furnizori și beneficiari, eventualele nereguli și încălcări ale dispozițiilor legale care aparțin acestora nu pot fi transmise în sarcină în mod aleatoriu de către organele fiscale.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr./07.10.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr./10.10.2011, s-au stabilit în sarcina petentei obligațiile fiscale suplimentare în sumă totală delei, reprezentând:

-lei TVA;
- lei accesorii aferente TVA.

În urma verificării efectuate prin raportul de inspecție fiscală nr./10.10.2011 s-a stabilit suplimentar sumalei, reprezentând TVA, care se compune din :

- lei – TVA dedus de pe facturile emise de
-lei – TVA dedus de pe facturile emise de

Referitor la suma delei, organele de inspecție fiscală au constatat că, în lunile iulie și august 2010, societatea a dedus TVA în baza facturilor emise de, societate neimpozabilă în scopuri de TVA, după cum urmează:

.....;	
-	
-	
-	
	Total iulie 2010

-	
-	
-	
	Total august 2010

	Total general

Organele de control fac precizarea în cuprinsul raportului de inspecție fiscală că, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau serviciilor care i-au fost prestate în beneficiul său **de către o persoană impozabilă**, societatea trebuie să dețină o factură care să cuprindă în mod obligatoriu denumirea/numele, adresa și **codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile care emite factura**.

Deoarece emitentul facturilor nu este o persoană impozabilă, neînscrind în facturile emise codul de înregistrare în scopuri de TVA al său, nu îndeplinește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a taxei.

S-a constatat că s-au încălcat prevederile art.146 alin. (1) lit. (a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție fiscală au recalculat taxa pe valoarea adăugată dedusă, diminuând taxa deductibilă cu suma de **.....lei**.

2. Referitor la suma de, organele de control au constatat că, în luna noiembrie 2009,a dedus TVA în sumă de conform facturii fiscale seria, emisă de, CUI, reprezentând „transport piatră”.

Organele de inspecție fiscală au solicitat la DGFP-AIF Iași efectuarea unui control încrucișat la referitor la tranzacțiile efectuate cu

În urma verificărilor efectuate, DGFP-AIF Iași, prin adresa nr., a transmis rezultatele controlului, astfel, s-a constatat că, CUI, nu a dispus de baza materială pentru a presta serviciile de transport înscrise în factura fiscală seria, întrucât, conform balanței de verificare încheiată la data de 31.12.2009, nu a deținut mijloace de transport în patrimoniu și nu a avut personal angajat.

Pentru prestările de servicii „transport piatră” efectuate către conform facturii fiscale seria,, CUI, a justificat prestarea de serviciu cu factura de achiziție seria, emisă de, acționând ca un intermediar).

Conform bazei de date a ANAF (aplicația FISCNET - Pregătirea controlului),, figurează ca radiată din data de 19.08.2009.

Ca urmare, rezultă că nu a putut efectua prestarea de servicii „transport piatră”, neexistând documente legale din care să rezulte că ar fi achiziționat prestări servicii de transport de la o terță persoană.

Organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru TVA în sumă de, din factura emisă de, nefiind demonstrat ce tip de serviciu a facturatcatreși dacă acesta este efectuat în scopul operațiilor taxabile ale societății.

Astfel, organele de control au constatat că nu s-au respectat prevederile art.145 alin (2), lit. (a) și art. 127, alin.(1) și (2) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, privind dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată.

Organele de control au recalculat taxa pe valoarea adăugată dedusă, diminuând taxa deductibilă **cu suma de**

Pentru neachitarea în termen a taxei pe valoare adăugată în sumă delei s-au calculat **accesorii în sumă de lei**, reprezentând majorări, dobânzi și penalități de întârziere.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

În urma verificării efectuate prin raportul de inspecție fiscală nr./10.10.2011 s-a stabilit suplimentar **sumalei**, reprezentând TVA, care se compune din :

-lei – TVA dedus de pe facturile emise de
- – TVA dedus de pe facturile emise de

Pentru neachitarea în termen a taxei pe valoare adăugată în sumă delei s-au calculat **accesorii în sumă de lei**, reprezentând majorări, dobânzi și penalități de întârziere.

1. Referitor la suma contestată delei, reprezentând TVA suplimentar stabilit prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr. F-SV/07.10.2011, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr./10.10.2011, cauza supusă soluționării este dacă avea dreptul să deducă TVA aferentă facturilor emise de o societate neimpozabilă în scopuri de TVA.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că, în lunile iulie și august 2010, societatea a dedus TVA în baza facturilor emise de, societate neimpozabilă în scopuri de TVA, după cum urmează:

.....;	
-	
-	
-	
	Total iulie 2010

-	
-	
-	
	Total august 2010

	Total general

De asemenea, organele de control au constatat că emitentul facturilor nu este o persoană impozabilă, neînscrind în facturile emise codul de înregistrare în scopuri de TVA al său, prin urmare, stabilind că nu îndeplinește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a taxei.

Organele de inspecție fiscală au recalculat taxa pe valoarea adăugată dedusă, diminuând taxa deductibilă cu suma delei.

Contestatarul precizează că a evidențiat în contabilitate facturile primite de la furnizori, orice abatere sau neregulă privind modul de întocmire a acestora fiind în sarcina emitentului.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 146 alin. 2 lit. a și art. 146 alin. 1 lit. și art. 155 alin. (5) lit. (d)** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 146

„Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155;

La **art. 155 alin. (5) lit. (d)** din **Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pentru perioada verificată, se prevede că:

„ (5) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau după caz, codul de identificare fiscală, ale persoanei impozabile care emite factura.”

Din textele de lege citate mai sus se reține că o persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau serviciilor care i-au fost prestate în beneficiul său **de către o persoană impozabilă**, să dețină o factură care să cuprindă în mod obligatoriu denumirea/numele, adresa și **codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile care emite factura.**

Rezultă că legiuitorul a condiționat exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată din facturile de achiziții de completarea informațiilor obligatorii din facturi.

De asemenea, se reține că factura fiscală se emite pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate către beneficiar și **trebuie să cuprindă în mod obligatoriu** anumite informații, printre care și **codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile care emite factura.**

La **art. 6 alin. (1) și (2) din Legea contabilității nr. 82 / 1991**, republicată, se prevăd următoarele:

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 82/1991, republicată și ale art.146 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea deducerii taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni **incomplete, inexacte** sau care nu corespund realității, **Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiunile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007**, privind recursul în interesul legii, în sensul de a se stabili că taxa pe valoarea adăugată **nu poate fi dedusă în cazul în care documentele justificative** cuprind mențiuni **incomplete** sau care nu corespund realității, decide că **„Taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.”**

Întrucât în urma investigațiilor efectuate s-a constatat că documentele ce au stat la baza operațiunilor cuprind mențiuni incomplete, inexacte, se trage concluzia că nici taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunilor respective nu poate fi admisă la deducere.

Din textele de lege menționate mai sus se reține că taxa pe valoarea adăugată este deductibilă doar pentru operațiunile înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, care au la bază documente justificative, potrivit legii.

Prin urmare, conform dispozițiilor legale precizate, persoanele impozabile au dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii numai dacă sunt îndeplinite **anumite condiții cumulative**, să dețină o factură care să cuprindă în mod obligatoriu denumirea/numele, adresa și **codul de înregistrare în scopuri de TVA, ale persoanei impozabile care emite factura, achizițiile să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile** și să aibă la baza documente care să conțină obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere.

Dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată este condiționat de existența documentelor care să conțină obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a bunurilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca taxa pe valoarea adăugată să fie deductibilă fiscal.

În urma verificării bazei de date existente la Direcția Generală a Finanțelor Publice, s-a constatat că a fost înregistrată în scopuri de TVA în perioada

07.10.2005 **până la data de 01.07.2009**, iar facturile sunt emise către
ulterior datei de 01.07.2009, respectiv lunile **iulie-august 2010**.

Deoarece emitentul facturilor nu este o persoană impozabilă, neînscrind în facturile emise codul de înregistrare în scopuri de TVA al său, nu îndeplinește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a taxei.

Prin contestația formulată societatea susține că măsura este nelegală, dar nu anexează nici un document prin care să contrazică constatările organelor fiscale.

- Potrivit **art. 64 și 65 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„Art. 64

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

Art. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

- De asemenea, la **art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevăd următoarele:

„Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Se reține că petenta are obligația de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și că, în susținerea contestației, trebuie să depună dovezile pe care acesta se întemeiază.

Contestatoarea nu depune documente care să contrazică constatările organelor de control și care să demonstreze că nu datorează suplimentar bugetului de stat TVA în sumă totală delei.

Având în vedere cele menționate și întrucât contestatorul nu depune documente care să contrazică constatările organelor de control și care să demonstreze că bunurile achiziționate sunt de la furnizori care au fost înregistrați în scopuri de TVA, care să

dea dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată în **sumă delei**, urmează a se respinge contestația pentru această sumă și pentru accesoriile aferente, ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.

2. Referitor la suma contestată de, reprezentând taxă pe valoarea adăugată aferentă unor prestări de servicii, cauza supusă soluționării este dacă societatea contestatoare are dreptul la deducerea acestei sume, în condițiile în care acesta nu face dovada realității operațiunii.

În fapt, organele de control au constatat că, în luna noiembrie 2009,a dedus TVA în sumă de conform facturii fiscale seria, emisă de, CUI, reprezentând „transport piatră”.

Organele de inspecție fiscală au solicitat la DGFP-AIF Iași efectuarea unui control încrucișat la referitor la tranzacțiile efectuate cu

În urma verificărilor efectuate, DGFP-AIF Iași, prin adresa nr., a transmis rezultatele controlului, astfel, s-a constatat că, CUI, nu a putut efectua prestarea de servicii „transport piatră”, neexistând documente legale din care să rezulte că acesta ar fi achiziționat prestări servicii de transport de la o terță persoană, nu a dispus de baza materială pentru a presta serviciile de transport înscrise în factura fiscală seria, întrucât, conform balanței de verificare încheiată la data de 31.12.2009, nu a deținut mijloace de transport în patrimoniu și nu a avut personal angajat.

Contestatarul precizează că a evidențiat în contabilitate facturile primite de la furnizori, orice abatere sau neregulă privind modul de întocmire a acestora fiind în sarcina emitentului.

În drept, sunt aplicabile prevederile **art. 145 alin. (1) și (2) și art. 146 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pentru perioada verificată, unde se prevede că:

Art. 145

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

Art. 146

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie

prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);”.

Din prevederile legale menționate se reține că deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată este condiționată de dovada realității operațiunilor și de necesitatea efectuării operațiunilor prin specificul activității desfășurate.

Se reține, că orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

La **art. 6 alin. (1) și (2) din Legea contabilității nr. 82 / 1991**, republicată, se prevăd următoarele:

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 82/1991, republicată și ale art. 146 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea deducerii taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau **care nu corespund realității**, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiunile Unite, prin **Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007**, privind recursul în interesul legii, în sensul de a se stabili **că taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete sau **care nu corespund realității****, decide că „Taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.”

Întrucât în urma investigațiilor efectuate s-a constatat că documentele ce au stat la baza operațiunilor nu constituie documente legale de proveniență, **operațiunile având la bază documente care nu corespund realității**, se trage concluzia că nici taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunilor respective nu poate fi admisă la deducere.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a bunurilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca taxa pe valoarea adăugată să fie deductibilă fiscal.

Din textele de lege menționate mai sus se reține că taxa pe valoarea adăugată este deductibilă doar pentru operațiunile înregistrate în contabilitate potrivit

reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, care au la bază documente justificative, potrivit legii.

Prin urmare, conform dispozițiilor legale precizate, persoanele impozabile au dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și prestărilor de servicii numai dacă sunt îndeplinite anumite condiții, respectiv să fie aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, iar achizițiile să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile și să aibă la baza documente care să conțină obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere.

În aceste condiții, pentru a dovedi că serviciile au fost achiziționate și că bunurile au fost utilizate în folosul operațiunii sale taxabile, persoana impozabilă este obligată nu numai să dețină factura în care este înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, ci să și demonstreze că bunurile au intrat sau urmează a intra în gestiunea sa și că acestea sunt destinate să fie utilizate în folosul operațiunilor sale taxabile. Astfel că, simpla prezentare a unor documente nu poate asigura exercitarea dreptului de deducere de către contribuabili.

Potrivit anexei nr. 3 la actul administrativ atacat, la baza operațiunii a stat factura nr. fiscală seria privind prestări de servicii (transport piatră) în sumă totală de, din care TVA, emisă de

În urma verificării încrucișate, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Iași – Activitatea de Inspecția Fiscală a comunicat faptul că nu a putut efectua prestarea de servicii, (transport piatră), neexistând documente legale din care să rezulte că acesta ar fi achiziționat prestări servicii de transport de la o terță persoană.

Pentru prestarile de servicii „transport piatră” efectuate cătreconform facturii fiscale seria,, CUI, a justificat prestarea de serviciu cu factura de achiziție seria, emisă de,, (..... acționând ca un intermediar).

....., CIF, nu a fost înregistrată în scopuri de TVA și figurează ca radiată din data de 19.08.2009, conform bazei de date a A.N.A.F. (aplicația FISCNET – Pregătirea controlului).

..... nu a dispus de baza materială pentru a presta serviciile de transport înscrise în factura fiscală seria, întrucât, conform balanței de verificare încheiată la data de 31.12.2009, nu a deținut mijloace de transport în patrimoniu și nu a avut angajați.

Societatea precizează că a evidențiat în contabilitate facturile primite de la furnizori, orice abatere sau neregulă privind modul de întocmire a acestora fiind în sarcina emitentului, iar relațiile comerciale se bazează pe buna credință și prezumția de legalitate a tuturor actelor aflate în circuitul comercial și fiscal.

Contestatoarea nu depune documente care să contrazică constatările organelor de control și care să demonstreze că nu datorează suplimentar bugetului de stat TVA în sumă totală de

- Potrivit art. 64 și 65 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„Art. 64

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

Art. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

- De asemenea, la art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevăd următoarele:

„Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și faptul că societatea nu deține documente prin care să demonstreze realitatea efectuării operațiunilor, în baza prevederilor menționate, se conchide că societatea nu are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată în **sumă de**, urmează a se respinge contestația pentru această sumă și pentru accesoriile aferente, ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.

Deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut taxă pe valoare adăugată în sumă de **.....lei**, care a generat accesoriile în sumă de **..... lei**, reprezentând majorări, dobânzi și penalități de întârziere, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **societatea datorează și accesoriile în sumă de lei**, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept **"accessorium sequitur principale"** (accesoriul urmează principalul).

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 145 alin. (1) și (2), art. 146 alin. (2) lit. (a) și art. 155 alin. (5) lit. (d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art. 6 alin. (1) și (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiunile

Unite, art. 64 , 65 și 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată coroborate cu prevederile art. 216 din Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

Respingerea ca neîntemeiată și nesuținută cu documente a contestației formulate de, CUI, din, str., nr., județul Suceava, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr.07.10.2011, înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr./10.10.2011, privind **suma totală delei, reprezentând:**

-lei TVA;
- accesorii aferente TVA.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

DIRECTOR EXECUTIV,

.....